

[Gudrun Hasselriis.]

uendeligt lidt for den Ungdom, der ønsker en Gymnasieundervisning. Der er Røre om Sagen i Forstæderne, der er meget interesserede i Oprettelsen af et nyt Gymnasium. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, at der saa hurtigt som muligt bliver oprettet et tredje Gymnasium i Aarhus. Dette bør dog ikke medføre, at Planerne om Udvidelse af Katedralskolen falder bort, da denne er stærkt paakrævet paa Grund af de ganske forældede Faglokaler.

Jeg vil gerne have Lov til ogsaa at fremdrage nogle Spørgsmaal i Forbindelse med den fremkomne Betænkning om Oprettelse af Særklasser i Folkeskolen for Børn, der ikke kan følge med. Det gælder Sinker — uden for København; kun de større Byer er naaet saa vidt, at der er oprettet Hjelpeklasser. De svagtbegavede Børn faar derfor fortsat Undervisning sammen med de normalt begavede, og det vil sige, at de i mange Tilfælde faar Lov til at sidde stille hen, da man i en stor Klasse ikke kan bruge al den Tid, der skal til for at give dem den Undervisning, de trænger til. Dertil kommer, at Børnene stadig maa lide under, at de ikke kan følge med; de bliver drillet af Kammeraterne og kommer i udstrakt Grad til at lide af Mindreværdskomplekser. Alle sagkyndige er enige om, at der til Særklasseundervisning enten til Hjelpeklasser eller til individuel Undervisning inden for de almindelige Klassers Rammer bør overføres ca. 6—8 pCt. af Eleverne. I Øjeblikket undervises uden for København kun 1 200—1 400 Børn i Hjelpeklasser, og der er altsaa langt igen, før alle svagtbegavede Børn faar en for dem afpasset Undervisning.

Den grønne Betænkning er tynd; der er kun een sagkyndig, Skoleinspektør Haunsø. Der bør derfor yderligere udarbejdes en Undervisningsvejledning og fremstilles Undervisningsmateriale. Dette kan ikke gøres alene ved privat Initiativ, da Markedet er for ringe. Der er stor Interesse for Særundervisningen baade blandt Forældre og Lærere, hvilket bl. a. ses af, at saavel den grønne Betænkning som det ministerielle Cirkulære af 26. Juni 1943 forlængst er udsolgt fra Forlaget.

Man kan derfor vente, at der i de kommende Aar vil blive lagt Grund til denne nye Tilbygning til vort Skolevæsen, og ved al Planlæggelse gælder det om at sikre sig de bedste Medarbejdere, for at Sagen straks kan blive placeret rigtigt. Man bør derfor overveje, I) om der er Grund til at udvide den Specialuddannelse, som Hjelpeklasse-

lærerne faar, 2) i alle Tilfælde at give Provinslærerne Dækning for deres Udgifter ved denne Undervisning, som de paa ingen Maade har økonomisk eller advancementsmæssig Fordel af, og endelig 3) er det ganske nødvendigt, at Stillingerne ved Hjelpeklasserne ordnes saaledes, at højt kvalificerede Lærerkrafter søger dertil.

Den Ordning, der er foreslaaet i den grønne Betænkning med 30 Timer om Ugen for Lærerne, har vist sig ganske utilstrækkelig. Timetallet maa i hvert Fald ned til 27, og for Undervisning i de to mindste Klasser ned til 24. Hjelpe-skolen er ikke tjent med, at Lærerne ikke ønsker at undervise dér, og det har i hvert Fald i Aarhus vist sig meget vanskeligt at faa Lærerne til at gaa ind i Hjelpe-skolearbejdet og at vedblive med det, og det skønt Timetallet dér er 27. Man faar intet gratis her i Verden. Dygtige Mennesker har deres Pris, og Lærerne maa have Erstatning for den Opmuntring og Fornyelse, der ligger i at arbejde med kvikke, intelligente Børn og for forstaaende, levende Forældre.

Der hersker god Vilje ude i Landet til at tage denne Skolesag op, men man savner i nogen Grad Erfaring. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, at der snarest ansættes en Konsulent, en raadgivende Faginspektør, som besidder Erfaring baade om de svagtbegavedes særlige Psyke, om egnede Undervisningsmetoder og om de svagtbegavedes Muligheder i Erhvervslevet. Denne Konsulent bør netop nu være til Raadighed for Kommunerne, naar Grunden skal lægges til de næste Slægtleds Arbejde. Der vil blive mange Opgaver for en saadan Konsulent, og en af de første maa blive at samle Materiale til, fungere som Sekretær for et Udvalg, der kan tage de svagtbegavedes Forhold op paa en langt bredere Basis, end det er gjort i den beskedne grønne Betænkning. De svagtbegavedes Vanskeligheder er jo ikke endt med Skolegangens Ophør, og det kan synes paafaldende, at man ikke straks har fremsat Forslag til en Erhvervsuddannelse.

Skolen underviser de højtbegavede til deres 16de—18de Aar, men standser ved det 14de Aar med de svagtbegavede. Disse Børn har en Intelligenskvotient paa 70—85, hvilket svarer til, at man lukker Børn med en intelligensmæssig Udvikling som almindelige 10—12-aarige ud af Skolen, og saa venter man, som det er blevet sagt, med en uforstandig Optimisme, at de skal nok klare sig. De lever under Kaar, der er nedværdigende for Samfundet, deres Helbred under-